

~~«No hi ha res més necessari
que un viatge al teu imaginari.»~~

~~SK~~

LECTURA 1...

En Gorblimey volava molt per sobre dels teulats amb en Ben agafat fort amb els braços. En Ben va cridar fins que es va quedar sense alè.

Mentre creuaven el cel com un llamp, va veure que la flama d'en Gorblimey seguia blava de la por. Passada una estona, el monstre va començar a descendir ràpidament. En Ben veia com la carretera s'acostava perillosament cap a ells. En qüestió de segons xocarien contra l'asfalt gris.

—Ai, no, no, no! —va cridar ell, horroritzat—. GORBLLI...!

BUUUUM!
→

...LECTURA 1

En Gorblimey va rebotar per terra com una pilota i va tornar a llançar-se cap amunt com si fos de goma.

—AARGHahahahaha! —va udolar en Ben, tan alleugerit de no haver mort que cridava i reia alhora. En Gorblimey també va deixar anar una rialla profunda i reverberant i la flama es va tornar d'un color groc més tranquil. Mentre en Gorblimey volava pel cel i les gavines s'apartaven esporuguides, en Ben notava l'escalforeta de la llum del sol que es filtrava entre els núvols blancs grisencs.

LECTURA 2...

Tots dos van anar saltant per tota l'illa, van passar pel davant del Casino Afortunat del senyor Garrepa, pel parc temàtic abandonat amb les seves atraccions fantasmals, pel moll cremat, pel zoo de l'illa de Grundy amb una única girafa trista i solitària... i van arribar fins i tot a l'esbojarrat camp de golf on treballava el pare d'en Ben.

Després d'alguns bots, en Ben i en Gorblimey van aterrar a la vora d'un penya-segat blanc. Van seure a l'herba flonja i humida de rosada i van contemplar l'oceà.

...LECTURA 2

Era ja el vespre i el sol, desdibuixat i mig amagat rere un núvol, havia començat el seu descens cap a l'horitzó.

—El meu pare diu que no hauríem de deixar volar massa la imaginació —va dir en Ben, mirant cap a les ones—, però m'alegro moltíssim d'haver-te imaginat.

En Gorblimey va refilar ben fort i després va fer un seguit de piulades agudes, que en Ben va entendre perfectament.

LECTURA 3... —Amics? Vols dir... tu i jo? —va preguntar en Ben. Tot i haver-se imaginat en Gorblimey, es va sorprendre en sentir que el monstre el considerava un amic. En Gorblimey va fer que sí amb el cap i va deixar anar un refilet fort—. Sí, esclar que sí! Som molt bons amics. Amics de per vida!

Va notar que li brotava una llàgrima d'un ull i se la va eixugar de seguida. En Gorblimey va xiular content i li va envoltar les espatlles amb un braç pelut.

Mentre miraven el mar, no és cap

...LECTURA 3

exageració dir que en Ben Bunsen se sentia més feliç que mai.

—Em pregunto com has passat d'estar aquí —va dir en Ben donant-se un copet al cap amb un dit— a sortir aquí fora. Com se'n diu, d'això?

—Inimaginari —va dir una veu.

En Ben i en Gorblimey es van girar. Més enllà del penya-segat hi havia una figura solitària que contemplava l'oceà. Era alt i esprimatxat i duia un vestit entallat amb un frac llarg i blau. Duia uns pantalons de muntar, mitges blanques i sabates amb sivella.

LECTURA 4...

El desconegut portava també un barret de tres puntes que li enfosquia part del rostre; en Ben gairebé no el podia distingir.

—Què... com? —va dir en Ben.

—Així en diem quan un amic imaginari viatja de l'«aquí dins» a l'«aquí fora» —va dir el desconegut, que va fer el mateix gest que havia fet en Ben donant-se un copet al cap—. Quan un amic imaginari deixa de ser

...LECTURA 4

imaginari... és inimaginari. És el que passa, es fa inimaginari.

—Inimaginari? —va repetir en Ben. Es va mirar en Gorblimey i va sentir un calfred per tota l'esquena.

—Mira, algunes persones tenen unes imaginacions desbocades —va dir el desconegut, sense deixar de mirar el mar. La seva veu era com el clac-clac d'unes pedretes en una galleda—. Com més desbocada és la imaginació, més salvatge és l'inimaginari...

En Ben es va inclinar una mica per veure millor el desconegut, tot estirant el coll per si en podia distingir la cara sota el barret.

—Com... com ho saps? —va preguntar en Ben.

El desconegut va riure; era una rialla que espetegava com la llenya al foc, i es va girar cap a en Ben.

—Ah, sé coses tan increïbles que et farien arronsar els dits del peu! —va respondre mentre es treia el barret del cap.

...LECTURA 5

En Ben va veure el rostre d'una calavera. Els glòbuls oculars flotaven dins de la conca de l'ull i era com si li mirés el fons de l'ànima.

—Soc en Keys... l'Skeleton Keys —va dir—. I he vingut a buscar-te. →

~~«Una porta tancada és un conte per explicar».~~

SK

...LECTURA 5...

El segon crit aterrit del dia el va fer en Ben, i va reverberar per tota l'illa de Grundy. Abans que l'esquelet pogués fer res, en Gorblimey, pres de pànic, va sortir disparat cap amunt tot agafant en Ben i saltant en un instant.

—Et trobaré, Benjamin Bunsen! —va cridar l'esquelet mentre veia com en Ben i en Gorblimey desapareixien entre els núvols. En Ben va sentir el seu nom en l'aire com un eco.

L'esquelet sabia com es deia.

—Anem a casa, Gorblimey! —va cridar en Ben. El monstre va obeir i el va tornar a casa

...LECTURA 5

amb tres salts molt grans. Feia un segon que havien aterrat quan la mare i el pare d'en Ben van sortir corrents per la porta principal.

LECTURA 6...

—Ben! Estàs bé? —va preguntar el pare mentre en Gorblimey deixava en Ben a terra amb molta cura.

—Què... què és això? —va demanar la mare. En Gorblimey va fer uns piulets nerviosos, però en Ben li va posar una mà al braç i va somriure.

—És en Gorblimey —va dir—. I és el meu millor amic.

Al cap de cinc minuts, tots seien al voltant de la taula del menjador. Una ràdio antiga anunciava la previsió del temps a ningú en particular i els troncs crepitaven a la llar de foc, en un raconet. Al bell mig de la taula hi havia una rèplica gran i gairebé acabada d'un vaixell pirata que el pare d'en Ben havia fet de llumins. El vaixell ocupava pràcticament

...LECTURA 6

tota la taula, com a la casa on vivien abans i a la casa anterior. Normalment, havien d'aixecar molt la vista per veure's pel damunt del vaixell, però avui a qui miraven els seus pares per sobre dels pals fets de llumins era un monstre.

En Gorblimey piulava content mentre endrapava el quart tros de pastís d'aniversari.

—Quant fa que passa, això? —va preguntar la mare mentre mirava l'amic inimaginari d'en Ben, tota incrèdula.

—Quant fa que passa què? —va dir en Ben.

—Va, no facis l'orni, Benjamin —li va dir la mare—. En Gorblimey sempre ha estat real? On l'has tingut amagat tot aquest temps?

—Fins ara el tenia al cap —va respondre en Ben.

—Bé, doncs no l'hi podem pas tornar a enviar —va dir ella amb un sospir—. Haurem d'anar a comprar. Què menja?

—Li agrada el pastís. —En Ben somreia d'orella a orella mentre veia en Gorblimey

...LECTURA 7

empassar-se una altra porció de pastís. En Gorblimey va piular en senyal de conformitat i va fer que sí amb el cap tan de pressa que se li va apagar la flama. Va fer un refilet de pànic i es va ficar els dits a les orelles. Llavors va inflar les galtes i la flama es va tornar a encendre.

—Ens costarà acostumar-nos a això —va dir la mare d'en Ben amb un somriure.

LECTURA 8...

—Això no és pas una cosa a la qual et puguis acostumar —va dir el pare. Estava pàl·lid i tenia suor al front des que havia vist en Gorblimey—. Un amic imaginari ha de ser així, imaginari. Recordes aquella nena tan dolenta que et vas inventar quan tenies sis anys? Es deia Debbie, oi?

—Daisy —el va corregir en Ben.

—La culpaves de tot tipus de malifetes —va dir el pare—. Va ser una sort que al final t'oblidessis d'ella...

—No la vaig oblidar —el va interrompre en Ben—. Ens vam mudar de casa i la Daisy no ens va voler acompanyar.

...LECTURA 8

—El que vull dir és que els teus «amics» ja causen força problemes quan els tens al cap... però reals? —va dir el pare—. No sé... i si és perillós?

—Bob! Quines coses dius, tu, ara! —va dir la mare. En Gorblimey va fer un so com de botzina; semblava abatut—. Si en Ben l'ha imaginat, d'alguna manera també és la nostra responsabilitat.

—Vull posar una mica de sensatesa en tot això —va insistir el pare—. No creus que estaria millor en un zoo que...?

LECTURA 9...

—Un zoo? En Gorblimey no és un animal! —li va etzibar en Ben, mentre el seu amic feia un xiscler eixordador i es va espantar per tercer cop. En Ben es va girar i va veure com desapareixia—. Gorblimey! On ets?

Un xiulet molt fluix va omplir la sala. En Ben va abaixar la vista a la taula. A la coberta del vaixell pirata fet de llumins va veure en Gorblimey, amb la flama de color blau. No era més gran que una xocolatina. →

...LECTURA 9...

—Alça! —va dir en Ben amb la mirada fixa en el seu amic inimaginari—. Et pots fer petit! T'has fet menut, menut.

—Ho has vist, Bob? Ara està a la mateixa escala que el vaixell —va dir la mare amb un somriure—. Hola, Gorblimey!

En Gorblimey va fer un soroll com de xiulet de vaixell. La flama se li va tornar de color groc ataronjat i va saludar abans de començar a passejar per la coberta, tot orgullós. →

...LECTURA 9

—Li... li agrada? —va dir el pare d'en Ben mentre en Gorblimey piulava content—. Li agrada el meu vaixell?

LECTURA 10...

—I tots els vaixells necessiten un capità, oi? —va dir la mare, que va agafar un tros de pastís—. Doncs ja està decidit: en Gorblimey es queda. I ara, a qui li ve de gust un altre tros de...?

TOC.

TOC.

TOC.

Van sentir tres tocs inquietants a la porta i després tot va ser silenci.

—Qui deu ser? —va dir la mare passada una estona. Va anar directa a la porta—. Potser és algun veí que vol saber què... Ah!

La mare d'en Ben va recular quan es va obrir la porta. Al mateix llindar hi havia una figura

...LECTURA 10...

alta i prima amb un vestit entallat, pantalons de muntar i un barret de tres puntes al cap. Quan va tirar el cap enrere li van veure el rostre de calavera tot somrient.

Era l'esquelet.

CAPÍTOL CINC

UN ESQUELET A LA PORTA

(LA CLAU DE L'OBLIT)

~~D'els pensaments importants del senyor Keys~~
~~Volum 10: La Clau de l'Oblit~~

~~Visquis en el món que visquis~~
~~millor que l'Oblit serà.~~
~~Hi anem de visita? Val més que no!~~
~~Un pas endins i ja t'han oblidat!~~

A A A A A A A A A A A A A A A A
A A A A A A A A A A A A H H H H H H H H H H H H
H H

...LECTURA 10...

El pare d'en Ben va veure l'esquelet a la porta i va deixar anar un crit tan fort i estrident que el gosset nerviós dels veïns, Sullivan l'schnauzer, va començar a udolar com un boig.

—Ja ho sé, ja, soc tot un espectacle —va dir l'esquelet amb un somriure mortal al rostre—. Em sap greu si la meva aparença us alarma,

però és que ja vaig néixer sense pell, jo, i sense pell m'he quedat.

LECTURA
11...

En Ben contenia la respiració mentre mirava el vaixell fet de llumins. En Gorblimey empetitit s'amagava rere unes escales fetes també de llumins que duïen a un castell de popa.

—La meva àvia em va ensenyar que no s'ha de jutjar ningú per les aparences, però no sé si avui podré resistir més sorpreses —va dir la mare d'en Ben, que agafava amb força la pala de servir el pastís—. I doncs, qui és vostè, i què vol?

—Em dic Keys... Skeleton Keys —va dir l'esquelet tot traient-se el barret i fent una reverència acompanyada del clec-clec dels ossos—. I he vingut a buscar el vostre fill! Renoï, ara m'adono que això sona massa sinistre...

—A en Ben ni el toqui! —va rugir el pare. Va agafar la pala del pastís que duïa la mare i la va brandar com si fos una arma. Abans que

...LECTURA 11

ningú no s'adonés del que passava, ja corria cap a l'esquelet.

—Llamps i trons! No estic d'humor per a gresca... —va dir l'Skeleton Keys. Va clavar un genoll a terra i, incomprendiblement, també hi va enfonsar el dit índex de la mà dreta. Va girar el dit i, tot d'una, amb un **CLIC-CLEC** va aparèixer una trapa a terra.

LECTURA 12

—Bob, espera! —va cridar la mare, que saltava per aturar el pare, però just quan xocaven es va obrir la trapa sota els seus peus. Van caure-hi i van desaparèixer en la foscor.

—Mare! Pare! —va xisclar en Ben—. Què els has fet? —li va preguntar mentre l'esquelet tancava la porta de la trapa.

—Doncs els he transportat cap allà, al final del carrer! —va respondre l'Skeleton Keys. Va bellugar l'índex—. Jo n'hi dic la Clau de la Fugida Ràpida... obre portes on no n'hi ha. És un truquet que sempre paga la pena tenir a mà i que, mai més ben dit, m'ha salvat de destins inimaginables. —L'esquelet es va mirar el canell ossut com si es mirés un rellotge—. Crec que tenim un parell de minuts per gestionar aquest problema inimaginari que tens...

—Un pro-problema? —va preguntar en Ben, nerviós, i va mirar ràpidament cap al vaixell de mistos per assegurar-se que en Gorblimey estava bé i ben amagat.

LECTURA 13

—No pateixis! L'afable senyor Keys té molta traça tractant amb els inimaginaris —va declarar fent petar les dents—. En una vida passada jo també vaig ser l'amic inimaginari d'una nena... fins que la seva imaginació es va desbocar tant que, de sobte, vaig ser tan real com el mal alè.

—Ets un amic imaginari? —va demanar en Ben.

—Ho era... tot i que fa anys i panys que ningú no em diu «amic» —va respondre l'esquelet amb un sospir. Es va acostar a la llar de foc i va deixar el barret a la lleixa—. Ara tinc un objectiu més solitari: vigilar atentament els amics inimaginaris recents! Així doncs, estava endormiscat als meus dominis, quan, ves per on, vaig notar el tic. És una sensació una mica aclatordidora, això del tic... és com una tremolor d'ossos molt peculiar. I només pot significar una cosa: un amic imaginari s'ha tornat inimaginari.

—L'Skeleton Keys va mirar el foc i es va fregar

LECTURA
14...

...LECTURA 14...

les òrbites oculars amb els dits—. Però només em ve aquest mal de crani tan horrorós quan l'inimaginari és perillós.

—Perillós? —va repetir en Ben—. Però si en Gorblimey no és...

—Un AI és un encant quan només existeix al teu cap, però quan es fa inimaginari, ai, això són figues d'un altre paner! —el va

...LECTURA 14...

interrompre l'esquelet. Va agafar l'atiador del foc de la xemeneia i va remoure els troncs encesos—. Si un inimaginari resulta massa perillós per al món real, em toca a mi prevenir el caos i la calamitat, per no dir-ne catàstrofe. I doncs? Per on para? On és la bèstia que t'ha segrestat?

—No... no ho entenc —va mormolar en Ben, tot provant de no mirar cap al vaixell pirata. →

...LECTURA 14

—Ha de ser a prop... el tic m'ha dut fins a la teva porta —va explicar l'esquelet, que es va girar tot bellugant el dit petit de la mà dreta—. No pateixis! L'afable senyor Keys posarà fi a les seves malifetes i entremaliadures, perquè tinc això!

LECTURA 15...

—Un dit? —va preguntar en Ben, nerviós.

—No, això —va dir fent espetegar la llengua, i es va assenyalar la punta del dit. Com la resta, tenia forma de clau—. Aquests dits tan fantabulosos poden obrir portes a mons amagats i indrets secrets —va afegir—. I aquesta és la Clau de l'Oblit.

—Què és l'Oblit? —va preguntar en Ben mentre en Gorblimey ofegava un piulet poruc.

—La presó del no-res! —va declarar l'esquelet—. Relegar al buit infinit de l'Oblit vol dir desaparèixer, esfumar-se, fins i tot dels records més remots! Els que acaben allà estan condemnats a ser oblidats. No et mentiré, noi, és una bona caca de vaca!

...LECTURA 15

En Gorblimey no ho va poder evitar i va emetre un petit xisclet de por. L'esquelet es va girar cap al vaixell de llumins i s'hi va apropar: amb les òrbites enfonsades examinava fins a l'últim mil·límetre de la coberta en miniatura. En Gorblimey minúscul es va quedar immòbil, però ja era massa tard: l'havia trobat. L'Skeleton Keys va estendre els dits llargs en forma de clau i els va brandar com si fossin armes.

—Ah —va dir—. Ets aquí!